

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 7. februara 2022. godine
Br.ref.:RK 1937/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI168/21

Podnosilac

Petrit Dushi

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda
Rev. br. 158/2021 od 2. jula 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Petrit Dushi iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 158/2021] od 2. jula 2021. godine Vrhovnog suda Kosova.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su mu, prema navodima podnosioca zahteva, povređena prava zagantovana članovima 23. [Ljudsko dostojanstvo], članom 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja] i članom 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 13. septembra 2021. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 15. septembra 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bajram Ljatifi (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban (članovi).
7. Dana 23. septembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva dostavio Vrhovnom sudu.
8. Dana 20. januara 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je 29. marta 2011. godine, podnosilac zahteva, zbog prijavljene izjave o zastrašivanju, privremeno zadržan od strane Policije Kosova, a zatim poslat u policijsku stanicu "Qendra" u Prištini da bi dao izjavu.
10. Dana 23. jula 2012. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu za naknadu štete Osnovnom sudu u Prištini protiv Vlade Republike Kosovo i Ministarstva unutrašnjih poslova, tražeći nadoknadu u iznosu od 53.500,00 evra, tvrdeći da je nezakonito lišen slobode od strane policajca Sh. D.

11. Dana 24. aprila 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je, presudom [C. br. 1936/12] odbio, u celosti, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca. U obrazloženju presude, Osnovni sud dodaje da uprkos činjenici da je podnosilac zahteva mogao oceniti da je pritvor bio grub i nepotreban, na osnovu stava 1, člana 11. Zakona br. 03/L-035 o Policiji Kosova, u okolnostima ovog slučaja, utvrđuje se da su policijski službenici na osnovu svojih zakonskih ovlašćenja ocenili da je zadržavanje i slanje u policijsku stanicu bilo neophodno radi dobijanja izjave od strane podnosioca zahteva.
12. Pored toga, u obrazloženju presude Osnovnog suda i tokom rešavanja navoda podnosioca zahteva ističe se sledeće: *“Iako se za tužioca, kao dostojnog građanina Republike Kosovo, zadržavanje, slanje u policijsku stanicu i uzimanje izjave o slučaju, smatra kao uvredljivo i nepotrebno, međutim u ovom i sličnim slučajevima, policija mora postupati u skladu sa zakonom i procedurama”*.
13. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu na gore navedenu presudu Osnovnog suda, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.
14. Dana 7. jula 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom [Ac. br. 4005/18] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i u celosti potvrdio presudu [C. br. 1936/12] Osnovnog suda u Prištini. Apelacioni sud je u obrazloženju svoje presude smatrao pravičnim i zakonitim stav Osnovnog suda, zaključujući da je pravilno primenjeno materijalno pravo i da je činjenično stanje pravilno utvrđeno.
15. Dana 31. avgusta 2020. godine, podnosilac zahteva je izjavio reviziju Vrhovnom sudu na gore navedenu presudu Apelacionog suda, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je u zahtevu za reviziju tvrdio da dve niže instance nisu rešavale navod podnosioca zahteva o povredi njegovih prava zaštićenih Ustavom.
16. Dana 2. jula 2021. godine, Vrhovni sud je, presudom [Rev. br. 158/2021] odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva. Pored toga, u obrazloženju gore navedene presude se ističe da nije stvoren pravni osnov za naknadu, zato što u konkretnom slučaju policijski službenik nije prekoračio ovlašćenja niti je koristio nesrazmernu silu.

Navodi podnosioca zahteva

17. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava zagarantovana članom 23. [Ljudsko dostojanstvo], članom 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja] i članom 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] Ustava.
18. Podnosilac zahteva, što se tiče člana 23. [Ljudsko dostojanstvo] Ustava, prvo navodi: *“Brutalnom intervencijom bivšeg državnog funkcionera, njegovo dostojanstvo ljudskog bića jednom i zauvek je povređeno na javnom mestu,*

gde je, okrutnim, neljudskim i ponižavajućim ponašanjem od strane državnog službenika, povređeno i drugo pravo zagarantovano najvišim pravnim aktom u zemlji: Zabrana mučenja i nečovečnog i ponižavajućeg postupanja, prava ovih ljudskih elemenata garantovana i sa Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i njenim protokolima, nanoseći mu i telesne povrede”.

19. Pored toga, podnosilac zahteva dodaje sledeće: *“Kao prvostepeni sud, i ovaj sud [Apelacioni sud] je, zanemarujući deo tužioca koji je zasnovan na povredi njegovih ustavnih prava, ne razmatrajući uopšte i bez pravnog rešavanja, u stvari uskratio tužiocu efektivno rešenje pred nacionalnim organom”.*
20. Podnosilac u svom zahtevu ističe da uprkos činjenici da nijedan dokaz ne dokazuje da je podnosilac zahteva počinio krivično delo za koje je bio pritvoren, ova činjenica se uopšte ne pominje u presudama sudova. U suštini, podnosilac zahteva se žali da odluke tri suda nisu obrazložene, zbog činjenice da je podnosilac zahteva pred redovnim sudovima pokrenuo pitanje povrede njegovih prava zaštićenih Ustavom, navodi koji po njemu nisu obrazloženi.
21. Podnosilac zahteva je u prilog navodima pomenuo i nekoliko slučajeva Evropskog suda za ljudska prava (*Hansen protiv Norveške*, presuda od 2. oktobra 2014. godine; *Medvedyev i drugi protiv Francuske*, presuda od 29. marta 2010. godine; *Ladent protiv Poljske*, presuda od 18. juna 2008. godine, *Creanga protiv Rumunije*, presuda od 23. februara 2012. godine).
22. Podnosilac zahteva na kraju traži od Suda sledeće: i) da proglasi zahtev prihvatljivim; ii) da utvrdi povredu članova 23 i 27 i stavova 1 i 4 člana 29. Ustava; kao i da proglasi ništavim presude tri sudska stepena.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 23. [Ljudsko dostojanstvo]

Ljudsko dostojanstvo je neosporivo i predstavlja osnov svih ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Član 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja]

Niko ne sme biti izložen mučenju, surovom neljudskom ili ponižavajućem postupanju.

Član 29. [Pravo na slobodu i sigurnost]

1. Svakome se garantuje pravo na slobodu i sigurnost. Niko ne može biti lišen slobode izuzev zakonom predviđenih slučajeva i na osnovu odluke nadležnog suda, i to:

(1) nakon objavljivanja kazne zatvorom zbog krivičnog dela;

(2) zbog opravdane sumnje da je lice izvršilo krivično delo, samo onda kada se lišavanje slobode smatra neophodnim za sprečavanje vršenja krivičnog dela i samo na veoma kratak period pre suđenja, na zakonom propisan način;

(3) radi vaspitnog nadzora maloletnog lica, ili radi njegovog/njenog privođenja nadležnom organu, na osnovu zakonitog naređenja;

(4) radi zdravstvenog nadzora lica, koje je zbog bolesti, opasno po društvo;

(5) zbog ilegalnog ulaska u Republiku Kosovo, ili nakon zakonite naredbe o udaljenju ili ekstradiciji.

[...]

4. Lice koje je lišeno slobode hapšenjem ili pritvorom, ima pravo na pravnu pomoć, kako bi se ocenila zakonitost hapšenja ili pritvaranja. Odluku će doneti sud u vrlo kratkom roku i ukoliko je hapšenje ili pritvor nezakonito, narediće se oslobađanje lica.

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

ZAKON BR. 04/L-076 O POLICIJI

Član 11

Policijska ovlašćenja

1. Tokom obavljanja policijskih dužnosti, policijski službenik ovlašćen je da vrši opravdanu kontrolu ljudi i imovine u okviru svojih nadležnosti ili ovlašćenja, da daje i sprovodi naređenja i zakonska uputstva koja važe za članove društva uopšte, u cilju postizanja zakonskih policijskih ciljeva.

Prihvatljivost zahteva

23. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

24. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji propisuje:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

25. Sud dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

*Član 47
[Individualni zahtevi]*

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

26. Što se tiče ispunjenosti uslova prihvatljivosti, kao što je gore navedeno, Sud ocenjuje da je podnosilac podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 158/2021] od 2. jula 2021. godine Vrhovnog suda Kosova, nakon što je iscrpeo pravna sredstva.

27. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u roku koji je propisan u članu 49. Zakona.

28. Sud se poziva i na pravilo 39 Poslovnika, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

29. Sud primećuje da gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašuje zahteve

neprihvatljive iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika (vidi, slučaj: KI04/21, podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26, vidi, takođe, slučaj: KI175/20, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).

30. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi“. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva koji je ocenjen kao „očigledno neosnovan“, kao i specifičnosti gore navedene četiri kategorije navoda koje su kvalifikovani kao „očigledno neosnovani“ razvijeni kroz sudsku praksu ESLJP-a, Sud je takođe usvojio u svojoj sudskoj praksi uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI40/20 podnosilac zahteva: *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; KI163/18, podnosilac zahteva: *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; i KI21/21, podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine).
31. U tom smislu, i dalje, da bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno da bi ocenio u okolnostima ovog slučaja da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, shodno članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
32. Sud podseća da se suština slučaja odnosi na činjenicu da je 29. marta 2011. godine podnosilac zahteva bio privremeno zadržan od strane Policije Kosova zbog prijavljene izjave o zastrašivanju i da je zatim poslat u policijsku stanicu „Qendra“ u Prištini radi davanja izjave. Nakon toga, podnosilac zahteva je podneo tužbu za naknadu štete Osnovnom sudu u Prištini protiv Vlade Republike Kosovo i Ministarstva unutrašnjih poslova, tražeći materijalnu nadoknadu navodeći da je nezakonito lišen slobode od strane policajca Sh.D. Osnovni sud je odbio tužbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da su policijski službenici na osnovu svojih zakonskih ovlašćenja ocenili da je zadržavanje i slanje u policijsku stanicu bilo neophodno da bi se dobila izjava podnosioca zahteva. Nakon žalbe podnosioca zahteva pred Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom, poslednje navedeni su odbili žalbu i potvrdili prvostepenu presudu.
33. Sud podseća da ove zaključke podnosilac zahteva osporava pred Sudom, navodeći povredu člana 23. [Ljudsko dostojanstvo], člana 27. [Zabrana

mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja] i člana 29. [Pravo na slobodu i sigurnost] Ustava.

34. U tom smislu, Sud podseća na navode podnosioca zahteva, koji pred Sudom dodaje: *“Brutalnom intervencijom bivšeg državnog funkcionera, njegovo dostojanstvo ljudskog bića jednom i zauvek je povređeno na javnom mestu, gde je, okrutnim, neljudskim i ponižavajućim ponašanjem od strane državnog službenika, povređeno i drugo pravo zagarantovano najvišim pravnim aktom u zemlji: Zabrana mučenja i nečovečnog i ponižavajućeg postupanja, prava ovih ljudskih elemenata garantovana i sa Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i njenim protokolima, nanoseći mu i telesne povrede”*.
35. Sud prvo podseća da navode koje je podnosilac zahteva izneo pred Sudom, on je iste izneo i pred redovnim sudovima i koji se uglavnom odnose na pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i neobrazložene odluke redovnih sudova, odnosno činjenicu da mu, prema njegovim rečima, redovni sudovi nisu dali dovoljno obrazloženja u vezi sa njegovim navodima o povredi prava zagarantovanih Ustavom.
36. Podnosilac zahteva je, u vezi sa ovim navodima o povredi članova 23, 27. i 29. Ustava, samo pomenuo povredu članova Ustava, ne dajući nikakvo obrazloženje i nepotkrepljujući svoj navod o tome kako je osporena odluka, uključujući i odluke nižestepenih sudovi, mogla rezultirati povredom poslednje navedenih.
37. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi članova 23, 27 i 54. Ustava, Sud ističe da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka redovnih sudova ili samo pominjanje članova Ustava nije dovoljna da se izgradi tvrdnja o povredi Ustava. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučaj Suda: KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
38. Međutim, Sud primećuje da se podnosilac zahteva u suštini žali na povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, koje je zagarantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, budući da se suština navoda podnosioca zahteva odnosi na njegov navod o nedostatku obrazloženja sudskih odluka, odnosno na nedostatak konkretnog obrazloženja u vezi sa njegovom tvrdnjom o povredi njegovih prava zagarantovanih Ustavom.
39. U tom smislu, Sud još jednom podseća na njegov navod, koji ističe: *“Kao prvostepeni sud, i ovaj sud [Apelacioni sud] je, zanemarujući deo tužioca koji je zasnovan na povredi njegovih ustavnih prava, ne razmatrajući uopšte i bez pravnog rešavanja, u stvari uskratio tužiocu efektivno rešenje pred nacionalnim organom”*. Podnosilac zahteva pred Sudom dalje naglašava da uprkos njegovom navodu pred redovnim sudovima o povredi članova Ustava, nijedan sudski stepen nije odgovorio na njegov navod.
40. Sud se prvo poziva na praksu ESLJP-a, koji je ocenio da, iako vlasti uživaju značajnu slobodu u izboru odgovarajućih sredstava da bi osigurali da njihovi pravosudni sistemi budu u skladu sa zahtevima člana 6.1 EKLJP-a, njihovi

sudovi moraju „dovoljno jasno navesti razloge na kojima su zasnovali svoju odluku“ (vidi, slučaj: *Hadjianastassiou protiv Grčke*, zahtev br. 12945/87, presuda ESLJP-a od 16. decembra 1992. godine, stav 33; vidi, takođe slučaj Suda: KI97/16, podnosilac zahteva: „*IKK Classic*“, presuda od 9. januara 2018. godine, stav 45; vidi, slučaj: KI143/16, podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2018. godine, stav 54).

41. U skladu sa praksom ESLJP-a, i ovaj Sud je u jednom broju slučajeva takođe naglasio da iako sudovi nisu u obavezi da se pozabave svim navodima podnosioca zahteva, sudovi imaju obavezu da reše centralne navode u slučajevima koji se nalaze pred njima (vidi, *mutatis mutandis*, gore navedeni slučaj Suda: KI97/16, podnosilac zahteva: „*IKK Classic*“, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 53). S tim u vezi, pravo na donošenje sudske odluke u skladu sa zakonom uključuje i obavezu sudova da daju razloge za svoje odluke, kako na procesnom, tako i na materijalnom nivou (vidi, *mutatis mutandis*, gore pomenuti slučaj Suda: KI97/16, podnosilac zahteva: „*IKK Classic*“, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 54).
42. Da bi tačno ocenio da li su razmotrene ustavne tvrdnje podnosioca zahteva u Vrhovnom sudu i da li je postojalo „dovoljno obrazloženje“ od strane Vrhovnog suda, u okolnostima ovog slučaja, Sud će dalje podsetiti na obrazloženje u presudi [Rev. br. 158/2021] od 2. jula 2021. godine Vrhovnog suda, kojom je prvo usvojio, kao pravičan i zakonit, stav nižestepenih instanci, ocenjujući da su poslednje navedeni pravilno ocenili činjenično stanje i pravilno primenili materijalno pravo. Pored toga, Vrhovni sud u svom obrazloženju dodaje da se u vezi sa tužbom podnosioca zahteva za novčanu nadoknadu „*nije stvorio pravni osnov, jer policajac nije prekoračio svoja ovlašćenja niti je upotrebio neproporcionalnu silu osim one koja je potrebna da se situacija stavi pod kontrolu. Stoga, ovaj sud smatra da nije ispunjen nijedan od kumulativnih uslova za nastanak pravno-građanskog odnosa koji bi trebao predstavljati ovaj izveštaj, kao što su: nanošenje štete, nezakonito postupanje i uzročna posledična veza. U ovom konkretnom slučaju, tako nešto nije dokazano, jer je konstatacijom organa odgovornih za krivični postupak i utvrđivanje odgovornosti utvrđeno da službeno lice tuženog nije prekoračilo svoja ovlašćenja, već je svoju dužnost izvršavalo u skladu sa zakonom*”.
43. Pored toga, Sud podseća i na obrazloženje presude Apelacionog suda koji je u potpunosti uvažio pravno stanovište prvostepenog suda, kojim je odbijen tužbeni zahtev podnosioca za novčanu naknadu, uz obrazloženje da i uprkos činjenici da podnosilac zahteva može oceniti da je zadržavanje bilo grubo i nepotrebno, na osnovu stava 1, člana 11. Zakona br. 03/L-035 o policiji, u okolnostima ovog slučaja utvrđuje da su policijski službenici na osnovu svojih zakonskih ovlašćenja ocenili da je zadržavanje i slanje u policijsku stanicu bilo neophodno radi dobijanja izjave podnosioca zahteva.
44. Sud smatra da su svi bitni navodi podnosioca zahteva bili razmotreni i da su dobili odgovor od Vrhovnog suda. Štaviše, podnosilac zahteva se ne poziva ni na jedan konkretan navod za koji tvrdi da nije dobio odgovor od Vrhovnog suda.

45. U smislu gore navedenog, Sud zaključuje da su presuda [Rev. br. 158/2021] od 2. jula 2021. godine Vrhovnog suda Kosova, kao i presuda Apelacionog suda i presuda Osnovnog suda, jasne i rešavaju suštinu bitnih navoda koje je izneo podnosilac zahteva, iako se izričito ne pozivaju na relevantne ustavne članove. Sud ocenjuje da nema bitnog argumenta koji su redovni sudovi ostavili sa strane kao neobrazložen, kako to tvrdi podnosilac zahteva.
46. Shodno tome, Vrhovni sud je došao do ovog zaključke nakon što je razmotrio obrazloženje dato od strane Apelacionog suda i Osnovnog suda.
47. Stoga, Sud smatra da su zaključci redovnih sudova doneti nakon detaljnog razmatranja svih argumenata koje je podneo podnosilac zahteva. Shodno tome, Sud ocenjuje da obrazloženje dato od strane Vrhovnog suda ispunjava sve neophodne standarde ESLJP-a i Suda za donošenje obrazložene sudske odluke.
48. Pored toga, što se tiče slučajeva ESLJP-a na koje se podnosilac zahteva pozvao da potkrepi svoje navode, Sud ocenjuje da se ovaj slučaj značajno razlikuje od činjeničnih i pravnih okolnosti slučajeva na koje se pozvao podnosilac zahteva.
49. U slučaju podnosioca zahteva, Sud primećuje da navodi podnosioca zahteva izneti pred Sudom uglavnom pokreću pitanja zakonitosti.
50. S tim u vezi, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle da povrede osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Da je drugačije, Sud bi delovao kao sud „četrtoog stepena“, što bi za posledicu imalo prekoračenje granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti. U skladu sa praksom ESLJP-a, kao i njegovom već konsolidovanom praksom, Sud ponavlja da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava i da se ne mogu izvršiti nikakve apstraktne ocene o tome zašto je redovni sud presudio na jedan, a ne na neki drugi način (vidi, *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLJP-a, br. 30544/96, od 21. januara 1999 godine., stav 28 i vidi, takođe slučaj Suda: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
51. Ustavni sud može samo da razmotri da li su u postupku dokazi pravilno izvedeni i da li je postupak uopšte, posmatrano u celini, vođen na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi, između drugih vlasti, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
52. U smislu svega navedenog, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci u Vrhovnom sudu ili drugim redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni, ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređene kao rezultat pogrešnog tumačenja proceduralnog prava. Sud ponavlja da je tumačenje zakona dužnost redovnih sudova i da je pitanje zakonitosti (vidi, slučaj Suda KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44 i vidi, takođe slučaj KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim*

Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

53. Sud ističe da sama činjenica da je podnosilac zahteva nezadovoljan ishodom rešenja Vrhovnog suda ili samo pominjanje članova Ustava nije dovoljna da se utvrdi tvrdnja o povredi Ustava. Kada navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučaj Suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
54. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenom odlukom povređena prava i slobode zagarantovane Ustavom.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 20. januara 2022. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Esra Caka-Nimani